

Келнски фрагменти

Урош Ристановић

1.

Ми симулирамо дан.
На нашим лицима нема задовољства,
у угловима мозга нам лежи бекство.
Ко ће да спрема вечеру,
Ко ће да опере веш
Моје ствари смрде на буђ
Осећам напупеле гласнице
Испред прозора данима три зеца
покушавају да преосмисле пролеће
Погледом летим преко непоузданих улица
уплашен да погледам у небо.
Живим на првом спрату једне високе зграде
у Еферену, делу Хирта, код Келна,
а сваког дана прођем поред човека
са црвеним картоном и пиштаљком.

2.

А. Ђ.

Са Аном из Бело Оризонтеа
стојимо у једном великом парку
који се ослања на Зулпихер штресе
и поред нас пролазе људи
носећи изнад носа немачки пасош.
Неки чича гунђа да се померимо,
кости су му напола суве и образи као
изгужвана кеса од хлеба,
а ми... ми већ дуго причамо.
О политици, о рату у Сирији,
о убијеним бразилским председницима,
а њене, како то да кажем,
њене усне таласају на иглама
поподневног априлског сунца.

Ми препознајемо од хлеба
ту заборављену изгужвану кесу
која нас... која нас ћутљиве плаши.
Онда се сетим аргумента,
упирем прстом у крошњу и тражим
прву птицу која пева без дозволе,
постајемо налик њима, слободни,
тек кад с ума трагови побегну
и све док нас стари
али никад застарели поглед
прећутно не упита за папире.
Ми, уплашени од једне папирне кесе,
поигравамо у парку код Цулпишер штресе,
а њене, како то да кажем,
њене усне таласају на иглама
поподневног априлског сунца.